

Sygn. akt II Ka 910/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Paulina Jarczak

przy udziale Prokuratora Iwony Filimoniuk

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2024 r.

sprawy **S. G.**

oskarżonego z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 18 października 2023 r. sygn. akt II K 494/23

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego S. G. na rzecz Skarbu Państwa 200 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 910/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
--

wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 18 października 2023 r. w sprawie II K 494/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>Apelacja oskarżonego (k. 174-174v akt sprawy)</u></p> <p>Wprawdzie oskarżony nie wskazał skonkretyzowanych zarzutów określonych w art. 439 §1 kpk oraz tych z art. 438 pkt 1-4 kpk, jednakże w świetle art. 427 § 2 kpk, jako podmiot nieprofesjonalny, nie miał takiego obowiązku.</p> <p>Rozpoznaniu podlegała całość wniesionego przez tą stronę procesową środka odwoławczego, w którym S. G. zarzucił:</p> <ul style="list-style-type: none"> - że wyrok jest niesłuszny, gdyż oskarżony nie popełnił zarzuczonego mu czynu, a uznanie przeciwne nie ma oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, - dowolność w ocenie wyjaśnień oskarżonego, a także świadków oskarżenia - funkcjonariuszy Policji P. S., M. S. i K. G., stanowiących pomówienie, - uchybienia postępowania przygotowawczego, które przeniknęły do postępowania sądowego, a mianowicie 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

prorowadzenie sprawy przez Komendę Powiatową Policji w Ł., co w sytuacji, kiedy pokrzywdzonymi są funkcjonariusze z tej jednostki Policji budzi zastrzeżenia, a także przez prokuratora wyłączonego w końcowym etapie dochodzenia od sprawy, w tym nieprawidłowości w działaniu ww. funkcjonariuszy Policji, a dotyczące braku wyrażenia zgody na złożenie badania MR i skierowania, które oskarżony miał w dniu 3 lutego 2023 r. w samochodzie,

- oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadków B. A., B. K., M. G., R. J., którzy to mieli zeznawać na okoliczności przebiegu zdarzenia, zaś przez T. P. co do wypowiedzianych przez niego słów „młodzież taka jest na Policji w Ł. i piszą niestworzone rzeczy i przy obecności adwokat, która była wyznaczona”,

- pozbawienie prawa do obrony.

Apelacja obrońcy oskarżonego

naruszenie przepisów postępowania w stopniu mającym wpływ na treść orzeczenia tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.c. (choć z treści zarzutu należało wywieść, że zarzuca naruszenie art. 410 kpk) polegający na nieprawidłowej dowolnej, jednostronnej ocenie materiału dowodowego, dokonanej z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, a także z pominięciem dowodów korzystnych dla oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego oskarżony w dniu 3 lutego 2023 r. w Ł.

	<p>znieważył słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariuszy policji z Komendy Powiatowej w Ł.,</p> <p>- w sytuacji gdy prawidłowa, obiektywna, ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie brak jest dowodów wskazujących, że oskarżony znieważył funkcjonariuszy, w świetle wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego S. G. w dniu 3 lutego 2023 r. stawił się w KPP w Ł., gdzie został zatrzymany. Podczas czynności z jego udziałem starał się w sposób zgodny z prawem wyjaśnić wszelkie okoliczności decyzji o jego zatrzymaniu, a gdy zauważył nieprawidłowości w działaniach funkcjonariuszy zwrócił im na to uwagę, jednakże jego wypowiedzi w żadnym wypadku nie wypełniały znamion znieważenia.</p> <p>- naruszenie art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez oddalenie na rozprawie wniosków dowodowych oskarżonego - w tym wniosków o przesłuchanie tak istotnych świadków jak funkcjonariuszy Policji i lekarz mający być bezpośrednimi świadkami zachowań oskarżonego w dniu 3 lutego 2023 roku [w celu ustalenia danych lekarza należy wystąpić do Szpitala w Ł. o przesłanie dokumentacji medycznej oskarżonego].</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- na wstępie niniejszych wywodów należy podnieść, że Sąd Okręgowy dążąc do usystematyzowania oraz zachowania ich przejrzystości, uznał</p>		

za celowe, by odnieść się do tożsamyh postulatów oskarżonego, jak i jego obrońcy łącznie, a do pozostałych z osobna, z zachowaniem czytelnej i przystępnej w odbiorze kolejności.

- kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wykazała, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy, a przy tym wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonując rzetelnej, właściwej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, następnie ustalił stan faktyczny, który to jest wolny od błędów, co przekonująco wykazał w pisemnym uzasadnieniu, spełniającym wymogi z art. 424 kpk.

- materiał dowodowy w kształcie zgromadzonym w sprawie – wbrew odmiennym wywodom skarżących – uprawniał do ustalenia, że S. G. popełnił czyn przypisany mu zaskarżonym wyrokiem i nie wymagał uzupełnienia.

- odnosząc się do zarzutu nieprawidłowości jakie według skarżących zaistniały w postępowaniu przygotowawczym, na początku trzeba podkreślić, że mankamenty fazy przygotowawczej postępowania co do zasady pozostają bez wpływu na treść orzeczenia zapadłego w postępowaniu sądowym, chyba, że przenikną do tej fazy procesu (postanowienie SN z 1.12.1971 r., IV KZ 168/71, OSNPG 1972, nr 2, poz. 34, postanowienie SA w Krakowie z 20.06.2000 r., II AKz 121/00, KZS 2000, nr 6, poz. 21). Taka sytuacja jednak nie miała miejsca w rozpatrywanej sprawie. Zgodnie z art. 48 § 2 kpk czynności dokonane przez osobę podlegającą wyłączeniu, zanim ono nastąpiło, nie są z tej przyczyny

bezskuteczne, jednakże czynność dowodową należy na żądanie strony, w miarę możliwości, powtórzyć. Przenosząc to uregulowanie na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że wszelkie czynności jakich dokonał prokurator Tomasz Pniewski przed jego wyłączeniem, a więc przed wydaniem postanowienia z dnia 11 maja 2023 r. (k. 72 akt sprawy) pozostają skuteczne, podobnie zresztą jak czynności funkcjonariuszy Policji, dokonujących czynności pod nadzorem tego prokuratora. Po wydaniu zaś ww. orzeczenia prokurator ten nie podejmował żadnych czynności procesowych, a więc nie może być mowy o jakiegokolwiek ich bezskuteczności. Przepisy Kodeksu postępowania karnego art. 40 § 1 pkt 1-4, 6 i 10, § 2 oraz art. 41, art. 41a i art. 42, a także art. 48 nie przewidują możliwości wyłączenia na wniosek konkretnej jednostki Policji, a jedynie stwarzają możliwość wyłączenia funkcjonariusza organu prowadzącego dochodzenie lub śledztwo powierzone w całości lub w części przez prokuratora, o jakim mowa w treści art. 311 § 2 kpk, który to stosowany jest odpowiednio w dochodzeniu poprzez art. 325a kpk. Zważyć należy, że zarówno oskarżony, jak i świadkowie zostali przesłuchani w toku postępowania sądowego. Oskarżony, podobnie jak i jego obrońca, skorzystali z prawa do zadawania świadkom pytań. S. G. miał również możliwość ustosunkowania się do złożonych uprzednio w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnień. Całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego została zaś zweryfikowana przez Sąd meriti podczas fazy wyrokowania. Obrońca i oskarżony korzystali również ze swoich uprawnień

procesowych składając wnioski dowodowe (k. 107, 142 akt sprawy). Wskazanie 2 lutego 2023 r. jako daty przesłuchania świadka P. S. nie powodowała niemożności oparcia wyroku o ten dowód, wszakże z treści relacji jaką składa wskazując: „w dniu 3 lutego 2023 r. o godz. 12:00 (...)”, a także zapisu ukazującego datę zakończenia czynności, w tym również daty zamieszczonej pod pouczeniem o uprawnieniach i obowiązkach świadka w postępowaniu karnym, gdzie P. S. złożył własnoręczny podpis wynika bezspornie, iż chodzi o zdarzenie, które miało miejsce w dniu 3 lutego 2023 r. Co więcej, nie sposób stwierdzić, jak przeprowadzenie dowodu z badania MR i skierowania, które miał w dniu 3 lutego 2023 r. oskarżony miałyby pomóc w odtworzeniu zdarzenia, będącego przedmiotem osądu w niniejszej sprawie. Tym samym twierdzenie skarżących odnośnie do zaistniałych uchybień w postępowaniu przygotowawczym, nie mogło zostać zaaprobowane, a zatem zarzut ten nie mógł zostać uwzględniony.

- niezasadnym okazał się również zarzut obrazy art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk. Słusznie bowiem Sąd Rejonowy uznał, że zawnioskowane dowody nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś złożenie omawianych wniosków zmierzało do przedłużenia postępowania. Sąd Rejonowy dysponował wyjaśnieniami oskarżonego i zeznaniami pokrzywdzonych. Na ich podstawie zasadnie wywiódł, że wnioskowani świadkowie (k. 107, 142 akt sprawy) mogli być obecni jedynie przez fragment czynności przeprowadzanych wobec oskarżonego, w związku z tym ich wiedza o zdarzeniu,

będącym przedmiotem niniejszego postępowania jest potencjalna. W odniesieniu zaś do zeznań świadka T. P., prawidłowo ustalił, iż okoliczność na jaką miałby ów świadek składać relację w procesie, nie ma również znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wskazując na konieczność przeprowadzenia dowodu z dokumentacji medycznej oraz zeznań lekarza wykonującego badanie, zapominają o tym, że oskarżony nie wypowiadał zniewag wyłącznie w SP ZOZ Ł., ale i wcześniej w KPP w Ł.. Z kolei te zniewagi znalazły potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonych. Tym samym nie było potrzeby przeprowadzania kolejnych dowodów na analogiczną okoliczność. Co do dokumentacji medycznej nie sposób stwierdzić w jaki sposób przeprowadzenie takiego dowodu mogłoby pomóc w ustaleniu prawdy materialnej. Jak słusznie podkreślił Sąd I instancji nie zawiera przecież ona słów, jakie kierował oskarżony wobec funkcjonariuszy Policji. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że nadużyciem uprawnień sądu wynikających z art. 170 kpk będzie nie tylko oddalenie wniosków dowodowych, mimo braku podstawy, ale również uchybiające zasadzie szybkości postępowania i dyrektywie rozpoznawania sprawy w rozsądnym terminie, zasadzie ekonomii procesowej i elementarnym regułom prakseologii, bezzasadne uwzględnienie wniosków dowodowych i nieefektywne podejmowanie czynności procesowych niezdatnych do realizacji celu głównego, to jest rozstrzygnięcia bez zbędnej zwłoki o kwestii prawnej odpowiedzialności oskarżonego (wyrok SA we

Wrocławiu z 16.02.2006 r., II AKa 347/05, LEX nr 171991). W sytuacji, gdy Sąd I instancji trafnie zastosował normę art. 170 kpk oddalając wnioski dowodowe oskarżonego i jego obrońcy nie mógł dopuścić się jednocześnie obrazy art. 167 kpk w odniesieniu do tych samych dowodów. Norma art. 167 kpk określa podmioty dysponujące inicjatywą dowodową, w tym wskazuje na możliwość działania przez Sąd z urzędu. Sąd wyraził swoje stanowisko co do zasadności przeprowadzania wnioskowanych dowodów oddalając je na podstawie art. 170 kpk. Nie sposób więc oczekiwać, by odmawiając uwzględnienia inicjatywy dowodowej strony Sąd miał jednocześnie obowiązek przeprowadzenia danych dowodów z urzędu (wyrok SA w Katowicach z 27.04.2018 r., II AKa 123/18, LEX nr 2556008).

- oskarżony brał aktywny udział w postępowaniu. Po złożeniu wniosku o doprowadzenie, który został przez Sąd Rejonowy uwzględniony uczestniczył w rozprawie głównej w dniu 11 października 2023 r., złożył obszerne wyjaśnienia, zadawał pytania świadkom, wystąpił z wnioskiem dowodowym. Nadto korzystał z pomocy obrońcy, który to reprezentował jego interesy. W takich okolicznościach nie może być mowy o naruszeniu jego prawa do obrony (art. 6 kpk).

- dokładna analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy słusznie obdarzył przymiotem wiarygodności zeznania P. S., M. S. i K. G. oraz zasadnie uznał, że na wiarę w zakresie w jakim nie pokrywają się z depozycjami ww. osób, wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują.

Zeznania ww. pokrzywdzonych stanowią przekonującą, logiczną, pokrywającą się ze sobą całość. Wszyscy oni podnosili, iż oskarżony ich znieważał, przy czym wskazywali konkretne epitety, jakie w stosunku do nich kierował. Co prawda świadkowie na rozprawie w dniu 11 października 2023 r., jak sami podnosili, nie pamiętali wszystkich szczegółów, okoliczność ta jednak nie przemawia za automatycznym uznaniem ich relacji za niewiarygodną. Pamięć ludzka jest przecież zawodna. Poza tym należy wziąć pod uwagę, że funkcjonariusze Policji przeprowadzają wiele czynności procesowych z różnymi osobami, przez co mogą mieć trudności w dokładnym odtworzeniu danego zdarzenia. Należy jednak podkreślić, że wszyscy omawiani świadkowie potwierdzili złożone w postępowaniu przygotowawczym zeznania. Na marginesie, brak jest powodów, wobec których trzech funkcjonariuszy Policji, niezwiązanych emocjonalnie z oskarżonym miałyby go bezpodstawnie obciążać, tym bardziej, że mają oni świadomość wynikającej z takiego zachowania odpowiedzialności karnej oraz dyscyplinarnej.

- odnosząc się zaś do oceny wyjaśnień oskarżonego, słusznie zostały uznane za wiarygodne jedynie w tej części w której pokrywały się z zeznaniami pokrzywdzonych. W pozostałym zakresie, jako sprzeczne z wiarygodnym materiałem sprawy, nie zasługiwały na uwzględnienie i jako takie w tym zakresie prawidłowo nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych przedmiotowej sprawy, dokonanych przez Sąd Rejonowy. Należy zauważyć,

że jego przekaz w trakcie całego postępowania nie był spójny. Podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym S. G. wskazał, że podczas jego zatrzymania nie doszło do żadnego incydentu - nikogo nie wyzywał, ani nie obrażał. Na rozprawie sądowej w dniu 11 października 2023 r. podniósł zaś, że powiedział do siebie, że pokrzywdzeni zachowują się jak dzieci w przedszkolu, jak przedszkolne dzieci, że ludzie z takim zachowaniem nie powinni pracować na takim stanowisku (k. 139 akt sprawy). Sąd meriti oceniając określony dowód osobowy, nie analizuje jego wiarygodności tylko i wyłącznie w odniesieniu do treści czy podejmując się konfrontacji tego dowodu z całym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, ale z uwagi na bezpośredni kontakt z osobami w toku realizacji czynności dowodowych, ocenia je kierując się również wrażeniami wynikającymi z zachowania się osób przesłuchiowanych, ich reakcji mentalnych na zadawane pytania, postawy w toku realizowanej czynności przesłuchania i stosunku do tej czynności. To właśnie ten bezpośredni kontakt z osobami przesłuchanymi w niniejszej sprawie stwarzał właściwe warunki do oceny wiarygodności składanych przez nich relacji. Należy zauważyć, że podczas składania zeznań przez świadka P. S. oskarżony powiedział: „puste łby” (k. 140). Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd a quo słusznie przyjął, iż wyjaśnienia oskarżonego stanowią linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za czyn, który mu zarzucano aktem oskarżenia. Przypomnieć należy, że odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom

złożonym przez świadków lub oskarżonych, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (wyrok SA w Warszawie z 17.09.2021 r., II AKA 292/20, LEX nr 3287759).

- ocena nieosobowego materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy nie budziła wątpliwości Sądu Okręgowego i w pełni ją aprobując, uznano zarzut w tym zakresie za bezzasadny.

- w związku z tym, że ocena dowodów, jaką zaprezentowali skarżący w środkach odwoławczych, nie uwzględniała całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności, a więc nie respektowała wymogu z art. 410 kpk, jako nieuprawniona, a więc i dowolna nie mogła uzyskać akceptacji Sądu Okręgowego.

- skoro Sąd I instancji nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania przyjętych ustaleń faktycznych.

Wniosek		
<p><u>Apelacja oskarżonego</u></p> <p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od popełnienia zarzucanego mu czynu,</p> <p>ewentualnie</p> <p>o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p> <p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego</u></p> <p>o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu,</p> <p>ewentualnie</p> <p>o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadność wywiedzionych przez skarżących zarzutów warunkowała decyzję Sądu Okręgowego o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku.		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 18 października 2023 r. w sprawie II K 494/23 – w całości</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>zarzuty obu apelacji, oskarżonego i jego obrońcy, okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k. -----</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	<p>- zarówno apelacja oskarżonego jak i jego obrońcy okazały się całkowicie bezzasadne, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk oskarżony ponosi koszty sądowe postępowania odwoławczego w całości. Warto podkreślić, że z przepisu art. 636 kpk wynika zasada obciążenia osób skazanych kosztami sądowymi, zaś odstępstwo od niej winno mieć wyjątkowy charakter, uwarunkowany istnieniem przesłanek z art. 624 § 1 kpk (wyrok SA we Wrocławiu z 18.06.2019 r., II AKA 92/19, LEX nr 2718331). W stosunku do osoby oskarżonego takich przesłanek Sąd Okręgowy nie dostrzegł.</p> <p>- z tych względów na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 123 z późn. zm.) oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663 z późn. zm.) zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł (opłata w kwocie 180 zł i kwota 20 zł za ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu odwoławczym).</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana